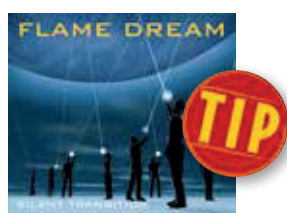

FLAME DREAM

Silent Transition

(EIGEN BEHEER)

#symfo, #progrok #Genesis #BJH

De Zwitserse band Flame Dream was als zwaar door Genesis beïnvloede band actief van 1977 tot 1986 en produceerde in die periode vijf uitstekende symfo-albums en een zesde met een duidelijk minder progressief karakter. Op veler verzoek is de band nieuw leven ingeblazen, en Flame Dream komt na bijna veertig jaar zelfs met een nieuw album. Vier van de voormalige leden – feitelijk ook de kern van de band – maken opnieuw deel uit van de bezetting, die wordt aangevuld met gitarist Alex Hutchings. 'Slechts' zes tracks op dit album, maar vier ervan kloppen ruim over de tien minuten. Een dik uur muziek, dus, waarin toetsenist Roland Ruckstuhl, bassist Urs Hochuli, drummer Pit Furrer en zanger Peter Wolf, die tevens blaasinstrumenten bespeelt, bewijzen hun compositorische kwaliteiten noch hun instrumentale vaardigheden te zijn vergeten. Heerlijke, door toetsen gedomineerde symfonische rock, met veel lange instrumentale passages, vloeiende melodieën en prettige zang. De bijdragen van Hutchings zijn bijzonder smaakvol, goed gedoseerd, nergens agressief of overheersend en een prachtige aanvulling op de rijkelijk van orkestrale arrangementen voorziene muziek. Zo heeft Velvet Clouds een erg leuk instrumentaal tussenstuk. Het voorlaatste deel is meer uptempo,

met daarin een duet tussen synth en elektrische gitaar. Het kortste nummer (toch ruim zes minuten) is een sentimentele ballad met vooral piano en orkestraties als begeleiding, beperkt slagwerk en een synthesizerbas. Signal On The Shores begint met meerstemmig 'humming' maar halverwege komt dit eigenlijk vrijwel geheel instrumentale nummer pas echt op gang. Met Windings Paths, een track van bijna een kwartier, wordt deze bijzonder aangename verrassing afgesloten. Door de inspiratiebronnen van de muziek van Genesis en Eloy heen zijn flarden van synthpop à la Howard Jones te horen. Ook hier weer een lang, prachtig instrumentaal intermezzo waarin vooral Hutchings en ook Ruckstuhl zich mogen uitleven. Samenvattend kan ik alleen maar stellen dat dit een welkome comeback is van deze haast vergeten en zeker ondergewaardeerde Zwitserse progrockband.

Menno von Brucken Fock